

2. зберегти ринкову орієнтацію організаційних культур підприємств і навіть посилити її за рахунок послаблення кланової складової;

3. розробити програму дій для розвитку інноваційної культури, з врахуванням унікальних внутрішніх та зовнішніх умов діяльності конкретних підприємств.

Таким чином, причини протидії інноваціям мають глибинний психологічний характер. Для їх подолання, потрібні значні зусилля та певний час. Необізнаність керівників у питаннях створення, моніторингу розвитку організаційної культури, як основи інноваційних змін в організаціях, складають додаткову перешкоду введенню інновацій.

Література: 1. Kenny B. The Impact of organizational culture on Innovation Levels in SMEs: An Empirical Investigation / B. Kenny, E. Reedy // The Irish Journal of management — 2007 — Vol.5, № 17, P.119 — 142. 2. Deshpandé R. Corporate Culture, Customer Orientation and Innovativeness in Japanese Firms: A Quadrad Analysis / R. Deshpandé, J.U. Farley, F.E. Webster // Journal of Marketing. — 1993. — Vol. 57, № 1, P. 23 — 37. 3. Cameron K.S. Diagnosing and Changing Organizational Culture : Based on the Competing Values Framework / K.S. Cameron, R.E. Quinn. — San Francisco, CA : Jossey-Bass, 2006. — 242 p.

ВПЛИВ ЖИТЛОВОГО СЕКТОРУ РОЗВИНЕНИХ КРАЇН ТА УКРАЇНИ НА РОЗВИТОК ЕКОНОМІКИ

Клименко А.В., АМУ, м. Київ, Україна

Виходячи з досвіду розвинених країн (США, Німеччина й ін.) саме держава на даному конкретному етапі економічного розвитку України може здійснити програму державного фінансування житлового будівництва шляхом створення системи доступного іпотечного кредитування населення. У результаті збільшення попиту й пожвавлення ринку нерухомості буде забезпечено розкручування інвестиційної спіралі в суміжних галузях, що викличе зростання виробництва цементу, залізобетонних виробів, металоконструкцій, будівельної й транспортної техніки, виробництва скла, продукції деревообробки, виникнуть додаткові робочі місця й виросте зарплата. Вплив житлового сектору в США й інших розвинених країнах на розвиток економіки досить великий, однак мультипликативний ефект, який може бути досягнутий в країнах з перехідною економікою, буде набагато вищий. Це пов'язано з тим, що поточний рівень забезпечення громадян житлом у таких країнах набагато нижчий, а потреба в ньому вища; потужності будівельного комплексу недовантажені, існує значний обсяг "мертвого" капіталу у вигляді заощаджень громадян, і ці засоби можуть бути найбільш ефективним чином залучені в реальний сектор економіки через будівництво житла. На даний момент склалася ситуація, коли за допомогою впровадження ефективної системи житлового кредитування можна створити основу для прояву мультиплікативного ефекту житлового будівництва в економіці України. Відомо, що придбання у власність житла спричиняє покупку до 16 тисяч найменувань різних супутніх товарів. Збільшення попиту на продукцію, вироблену суміжними галузями, приводить до розвитку цих видів промисловості й впливає на створення додаткових робочих місць у тих галузях, попит на товари яких воно породжує. Разом з тим, одне нове робоче місце на будмайданчику створює 10 додаткових робочих місць у суміжних галузях – у промисловості будівельних матеріалів, у виробництві енергетичного устаткування, у ЖКГ, у меблевій промисловості та ін.

Розвиток будівництва, підвищення його ефективності відбувається на основі його індустріалізації, основними напрямками якої є: перенесення виконання частини технологічних процесів з будівельних майданчиків на заводи, у стаціонарні умови виробництва з метою підвищення збірності споруджуваних будівель і споруд; поліпшення технологічних проектних рішень будівель і споруд, їх подальша типізація й уніфікація; механізоване потокове виробництво конструкцій, виробів, деталей і матеріалів на заводах або в підсобних цехах будівельних організацій з високим ступенем їх будівельної готовності; механізоване потокове виконання технологічних операцій і процесів зведення будівель і споруд, доставка будівельних матеріалів і конструкцій з метою забезпечення безперервного виробництва будівельних робіт.

Як галузь матеріального виробництва будівництво має ряд особливостей, які відрізняють його від інших галузей, що пояснюється характером його кінцевої продукції, специфічними умовами праці, рядом специфік застосовуваної техніки, технологій, організації виробництва, управління й матеріально-технічного забезпечення. Зазначені особливості підрозділяються на загальні, властиві для всієї галузі незалежно від об'єктів, що споруджуються, і їх призначення, і спеціальні [1, с.77-79]. До загальних особливостей будівництва, що мають відношення також і до житлового будівництва, слід віднести наступні:

1. Нестационарність, тимчасовий характер, неоднотипність будівельного виробництва й характер кінцевої продукції. З введенням в експлуатацію об'єктів будівельно-монтажні роботи перериваються на облаштованому місці, і засоби виробництва переміщуються на нове місце. У будівництві рухомими є робочі місця й будівельні машини, механізми, устаткування, техніко-технологічне оснащення праці, тоді як продукція є нерухомою. У промисловості, як правило, продукція має рухомий характер, а робочі місця просторово закріплені. Кінцева продукція будівництва створюється протягом певного, досить тривалого, часу й використовується там же, де вона закріплена територіально. Продукція будівельної галузі є предметом тривалого користування й служить суспільству десятки й сотні років.

2. Технологічний взаємозв'язок усіх операцій, що входять до складу будівельного процесу: до початку будівельно-монтажних робіт створюються тимчасові виробничо-побутові й адміністративно-господарські будинки, виконується прокладання інженерних комунікацій, доріг, ліній електропередачі і т.д. Усі ці особливості вимагають своєрідних організаційних форм і додаткових витрат. Поряд із цим тривалі терміни будівництва зумовлюють відволікання засобів з господарського обороту в незавершене будівництво. Наднормативна тривалість будівництва й подальше вдосконалювання технологічного прогресу приводять до перегляду раніше ухвалених рішень про хід будівництва з урахуванням застосування нової техніки й технології робіт. Технологія будівельного виробництва вимагає строгої послідовності у виконанні окремих його процесів: завершення одного робочого процесу передуює початку іншого, жоден будівельний процес не може початися без закінчення попереднього, при цьому продукцію своєї праці в цих умовах не можна накопичувати на проміжних складах. У зв'язку із цим будівельні процеси не можна розташувати просторово, виникають труднощі одночасного використання робітників відповідно до їхньої спеціальності й кваліфікації.

3. Нестійкість співвідношення будівельно-монтажних робіт за їх складністю й видами протягом місяця, що утрудняє розрахунки чисельності й професійно-кваліфікаційного складу робітників.

4. Участь різних організацій у виробництві кінцевої будівельної продукції. У будівництві об'єктів одночасно беруть участь кілька будівельно-монтажних організацій (генпідрядники, субпідрядники), які створюють окремі конструкційні елементи будівель, кожна з яких реалізує виготовлену частину будівельної продукції.

Будівництво, включаючи житлове, тісно пов'язане з усіма галузями економіки, особливо із промисловістю. З одного боку, збільшення обсягів будівництва залежить від розвитку галузей промисловості, які забезпечують його технічну оснащеність: машини, матеріали, конструкції, електроенергію та ін. Особливо показовим це є у житловому будівництві, де останнім часом усе більш активно використовуються нові матеріали й технології, що забезпечують високу якість кінцевої продукції галузі. З іншого боку, виконуючи для інших галузей економіки будівельно-монтажні роботи на основі договорів підряду, будівельні організації нерозривно пов'язані з діяльністю замовників.

5. Роль клімату й місцевих умов у будівельних роботах. Незважаючи на ліквідацію сезонності в будівництві, від'ємні температури вимагають виконання заходів, що забезпечують спорудження об'єктів і в зимових умовах. При цьому будівництво будинків того самого типу в різних районах країни вимагає різних витрат матеріальних ресурсів. Наприклад, будівельні технології, створені за кордоном, не завжди враховують українські регіональні (місцеві) природно-кліматичні і геолого-географічні умови, у зв'язку із чим їх використання приводить до значного подорожчання кінцевого продукту будівельної галузі.

Література: 1. Саркісов А. Ю. Просторові особливості рівня забезпеченості соціальною інфраструктурою / А. Ю Саркісов // Наукові записки херсонського відділу українського географічного товариства. Збірка наукових праць. Випуск 1. – Херсон. ПП Віноградов Г.О. 2005. – с 77-85.

ОРГАНІЗАЦІЯ ПОДАТКОВОГО ПЛАНУВАННЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Крилов А.А., ХНЕУ, м. Харків, Україна

Ефективність сучасного бізнесу багато в чому визначається не тільки рентабельністю підприємства, а й обсягом витрат на його утримання. Податкове планування дозволяє помітно скоротити обсяг видатків на утримання підприємства за рахунок продуманої програми оптимізації оподаткування. Далеко не бездоганна податкова система України створює масу проблем для успішного розвитку бізнесу, позбавляючи його стабільності і перспектив зростання.

Податкове планування на рівні підприємства — це вибір між різними варіантами здійснення фінансово-господарської діяльності і розміщення активів з метою досягнення максимально низького рівня податкових зобов'язань, які при цьому виникають [1].

Заходи з класичного податкового планування містять в собі організацію правильного обліку та звітності, планування економічної діяльності в межах, визначених законом, і своєчасну сплату податків. Для реалізації цих цілей необхідно чітко і грамотно вести бухгалтерський і податковий облік, правильно і належним чином оформлювати первинні бухгалтерські документи, відслідковувати зміни в поточному податковому законодавстві. Підприємство повинно користуватися всіма можливими простими і доступними пільгами, в тому числі з розстрочення податкових платежів, наприклад, за допомогою використання податкових кредитів та інших розстрочок, наданих як місцевими органами влади, так і на державному рівні [2]. Іноді в екстрених економічних ситуаціях підприємство може піти і на затримки податкових платежів, чітко уявляючи собі наслідки подібних дій і варіанти врегулювання надалі своїх відносин з податковими органами. Податкове планування є важливою і невід'ємною частиною системи фінансового управління в організації. Це обумовлено тим, що з оподаткуванням пов'язані всі сфери виробничої, фінансової, господарської діяльності підприємства на всьому періоді його існування - з моменту прийняття рішення про створення, в процесі функціонування і до повної ліквідації. Слід зазначити, що податкове планування споконвічно сприймалося як спосіб ухилення від сплати податків. Невірне розуміння завдання оптимізації оподаткування і широке застосування так званих «податкових схем» створило масу проблем для деяких підприємств. Оптимізація податків - це комплекс абсолютно законних заходів, спрямованих на скорочення податкових витрат. Досвід зарубіжних компаній зазначає, що продумане податкове планування сприяє не тільки підвищенню рівня доходу компанії, але і зростанню її статусу в очах держави, що важливо для подальшого розвитку.

Податкове планування на підприємстві поділяється на стратегічне та тактичне. Стратегічне планування має здійснюватися на етапі створення і реєстрації підприємства і бути спрямованим на мінімізацію податкових зобов'язань в довгостроковій перспективі. Даний етап включає в себе вибір організаційно-правової форми господарювання, виду і профілю підприємницької діяльності, місце знаходження самого господарюючого суб'єкта, його відокремлених підрозділів і дочірніх підприємств. Тактичне податкове планування являє собою процес організації розрахунку конкретних видів податків на черговий фінансовий рік або середньострокову перспективу з використанням всіх передбачених законодавством можливостей для оптимізації їх розміру [3]. При податковому плануванні доцільно використовувати такі методи: балансовий, метод експертних оцінок, метод кореляції, метод факторного аналізу, метод планування від досягнутого та інші. Одночасне використання декількох методів податкового планування дозволяє досягти найкращого результату.

Якщо у підприємства відсутні кошти на організацію служби податкового планування, то навіть при високому податковому навантаженні воно не зможе її організувати. Тому кожне підприємство, формуючи службу податкового планування, має виходити, по-перше, з того, які